

Ето я най-послѣ до самия кладенецъ. Погледна къмъ дъното, но пакъ нищо не видѣ, нищо не чу.

Прѣзъ това врѣме заю-баю бѣше повече мъртавъ, отколкото живъ. Не смѣше горкиятъ да мръдне отъ страхъ да се не обърне кофата и да падне съ главата надолу въввъ водата.

Тогавъ старата лисица започна да вика: „Хей, заю-баю! кому си на госте тамъ долу отишелъ?“

— Кой, азъ ли? риба ловя, риба, комице, — каза заю. Бѣхъ намислилъ да ви изненадамъ, като ви донеса за обѣдъ една пълна паница съ риба. Дойдохъ тукъ само за това...

— Има ли много, зайбо, има ли я? — пита лакомата лисица и лигитѣ ѝ текатъ ли текатъ.

— Безброй много — кумици, безброй. Ела ми помогни, да я изкачимъ!

— Какъ да слѣза зайбо?

— Скокни въ другата кофа, азъ ще дойда да те посрѣшна, нѣма никаква опасностъ.

Най-послѣ съсъ своитѣ хубави думи за рибата, заекътъ прильсти лесицата

и тя скокна въ другата празна кофа, която се спусна надолу. Лисица бѣше по тежка, и затова кофата на зая почна да се издига нагорѣ. Когато се срѣснаха на срѣдъ пжтъ, заю почна да пѣе!

